

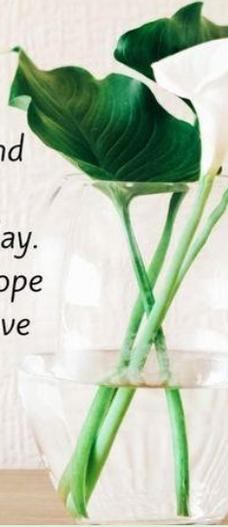

"Remember, happiness doesn't depend upon who you are or what you have; it depends solely upon what you think.

So start each day by thinking of all the things you have to be thankful for.

Your future will depend very largely on the thoughts you think today. So think thoughts of hope and confidence and love and success."

— Dale Carnegie

"Never give up.

It's like breathing—once you quit, your flame dies letting total darkness extinguish every last gasp of hope. You can't do that. You must continue taking in even the shallowest of breaths, continue putting forth even the smallest of efforts to sustain your dreams.

Don't ever, ever, ever give up."

— Richelle E. Goodrich

WORDS OF WISDOM AFTER 70

1. After loving my parents, my siblings, my spouse, my children and my friends, I have now started loving myself.
2. I have realized that I am not "Atlas". The world does not rest on my shoulders.
3. I have stopped bargaining with vegetable & fruit vendors. A few pennies more is not going to break me, but it might help the poor fellow save for his kids' school fees.
4. I leave the waitress a big tip. The extra money might bring a smile to her face. She is toiling much harder for a living than I am.
5. I stopped telling the elderly that they've already narrated that story many times. The story makes them walk down memory lane and relive their past.
6. I have learned not to correct people even when I know they are wrong. The onus of making everyone perfect is not on me. Peace is more precious than perfection.
7. I give compliments freely & generously. Compliments are a mood enhancer, not only for the recipient, but also for me. A small tip for the recipient of the compliment: Never, NEVER, turn it down; say "Thank you".
8. I have learned not to bother about a crease or a spot on my shirt. Personality speaks louder than appearances.
9. I walk away from people who don't value me. They might not know my worth, but I do.
10. I remain cool when someone plays dirty to outrun me in the rat race. I am not a rat and neither am I in any race.
11. I am learning not to be embarrassed by my emotions. It's my emotions that make me human.
12. I have learned that it's better to drop the ego than to break a relationship. My ego will keep me aloof, whereas with relationships I will never be alone.
13. I have learned to live each day as if it's the last. After all, it might be the last.
14. I am doing what makes me happy. I am responsible for my happiness and I owe it to myself. Happiness is a choice, You can be happy at any time; just choose to be!

Why do we have to wait to be 60 or 70 or 80. Why can't we practice this at any stage and age?

அருமையான கதை தற்போதுள்ள சூழலுக்கு மிகவும் பொருந்தும்*

ஒரு ஊரில் குத்துச் சண்டை வீரர் ஒருவர் இருந்தார். அந்தப் பகுதியில் அவரை வெல்ல யாருமே இல்லை. சில குத்துக்களிலேயே எதிரியை வீழ்த்திவிடும் வலிமை அவருக்கு இருந்தது. தோல்வி என்பதையே அறியாமல் வாழ்ந்து வந்தார். இப்போதெல்லாம் *அவருடன் போட்டியிட யாருமே முன்வருவதில்லை !* *அவருடைய எதிரிகள் எவ்வளவோ விதங்களில் முயற்சி செய்தும் கூட அவரை வீழ்த்த முடியவில்லை! *நல்ல உடற்பயிற்சி , சத்தான உணவு , தேவையான அளவு உறக்கம் என்று தன்னுடைய உடலை நன்றாகப் பேணி வந்ததால், எதிரிகள் அவரை வீழ்த்த வேறு ஏதாவது வகையில் திட்டம் வகுக்க ஒன்று கூடினார்கள். பல விதமான ஆலோசனைகளை அவர்கள் கூடிப் பேசினார்கள். ஏதாவது செய்து அவரைக் கொன்றுவிட்டாலும் அவர் வீரர்களுக்கெல்லாம் முன்மாதிரி என்று பேசப்பட்டு அழியாத புகழைப் பெற்று விடுவார். எனவே அந்த யோசனை கைவிடப்பட்டது. குடிப்பழக்கம் போன்ற கெட்ட பழக்கங்களை அவருக்கு அறிமுகப்படுத்தலாம் என்று முயற்சி செய்து அயல் நாட்டு போதை வஸ்துக்களை அவருக்குப் பரிசீலிக்க முயன்ற போது அவர்களுக்கு முன்பாகவே அவர் அதை உடைத்து நொறுக்கி அவர்களை அவமானப்படுத்தி அனுப்பினார். உருப்படியாக எந்த ஒரு யோசனையும் கிடைக்காத நிலையில் அவர்களுக்குள் ஒரு முடிவெடுத்தார்கள். எதையாவது செய்து அவரைப் போட்டியில் வீழ்த்த வேண்டும்.

*எனவே அவரை வீழ்த்துவருக்க 10லட்சம் பரிசு கொடுப்பதாக வாக்களித்தார்கள்! **பெரிய தொகைதான், இருந்தாலும் அவரை வீழ்த்த இதைவிட அதிகமாக செலவு செய்யவும் அவர்கள் தயாராக இருந்தார்கள். இந்தச் செய்தி காட்டுத்தீ போலப் பரவியது.* இது புதிதாய் சண்டைப் பயிற்சி செய்து வரும் ஒரு இளைஞனின் காதிலும் விழுந்தது. 10 லட்சம் பரிசுத் தொகையாக அறிவிக்கப்பட்டாலும் அந்த வீரரின் வலிமை தெரிந்திருந்ததால் போட்டிக்கு வர யாருமே முன்வரவில்லை. இந்த நிலையில் அந்தப் புதிய இளைஞன் , தான் போட்டிக்கு வருவதாக முன்வந்தான். பலரும் அவனை பயமுறுத்தி அவரிடம் மோத வேண்டாம் என்று அறிவுரை கூறினார்கள். அவனோ தன் முடிவில் உறுதியாக இருந்தான். வீரரும் அவனுடன் சண்டையிட சம்மதித்து விட்டார். போட்டியின் நாள் அறிவிக்கப் பட்டது. *புதிய இளைஞன் தன்னுடைய நெருக்கமான நண்பர்களை வரவழைத்தான்* . *அவர்களிடம் தனக்காக உதவிச் செய்யும்படி சில விஷயங்களைக் கூறினான். * அவன் எதற்காக அப்படிச் சொன்னான் என்று அவர்களுக்குப் புரியவில்லையென்றாலும் நண்பனின் வெற்றிக்காக எதையும் செய்த தயாராக இருந்ததால் அவன் சொன்னதை அப்படியே செய்தார்கள். *அதில் ஒருவன், வீரரின் வீட்டுக்குப் பழங்களுடன் போய் அவர் போட்டியில் வெற்றி பெற வாழ்த்துகள் சொன்னான்*. அவரும் சந்தோஷமாக அவற்றைப் பெற்றுக் கொண்டு நன்றி சொன்னார். வந்தவன் திடீரென்று , *"என்னய்யா ஆச்சு உங்களுக்கு *பேசும் போதே இப்படி மூச்சு வாங்குதே* . *கல்லு மாதிரி இருந்தீங்களே! **உடம்பைப் பாத்துக்குங்க " என்று சொல்லிக் கிளம்பினான்.* "எனக்கு மூச்சு வாங்குதா? நான் நல்லா தானே பேசுறேன் ? " . *அவருக்குக் குழப்பம் வந்துவிட்டது. *

மறுநாள் அதிகாலை, அவர் வீதியில் ஓட்டப் பயிற்சியில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தபோது திட்டப்படி இன்னொரு இளைஞன் அவருக்கு எதிர்ப்பட்டு வணங்கினான். *" ஐயா, போட்டியில் கலந்துக்கப் போறதா கேள்விப்பட்டேன். நான் உங்க தீவிர ரசிகன். இப்பவும் நீங்கதான் ஜெயிக்கப் போறிங்க. அதுல சந்தேகமே இல்லை. *ஆனாலும் முன்னால உங்க ஓட்டத்துல இருந்த வேகமும், வலிமையும் இப்ப இல்லையே? உடம்பு சரியில்லையா ? ** என்று கேட்டுவிட்டு நகர்ந்தான். *என்ன எல்லாரும் இப்படி கேக்குறாங்க? இப்போது சிறிதாய் பயம் துளிர்விட்டது.* போட்டி துவங்கும் நேரம் வந்தது. பலரும் வந்து அவருக்கு வாழ்த்து சொல்லி உற்சாகப் படுத்தினர். அவர் மேடையேறப் போகும் போது எதிராளியான இளைஞனின் நண்பனான மற்றொரு இளைஞன் கையில் பூங்கொத்துடன் வந்து அவரை வாழ்த்திக் கைகுலுக்கினான். *" என்னய்யா, எப்பவும் உங்க பிடி இரும்பு மாதிரி இருக்கும் இப்ப ரொம்பவும் தளர்ந்து போச்சே என்னாச்சு உங்களுக்கு? ** என்று கேட்டுவிட்டு விடைபெற்றான். அவ்வளவுதான் வீரர் முற்றிலுமாக சோர்ந்து போனார்.

போட்டி துவங்கியது . அவர் வேகமாய்த் தாக்குதலை ஆரம்பித்தாலும் *இனம் புரியாத சோர்வு அவரை மேற்கொண்டது.* இளைஞனின் தாக்குதலை சமாளிக்க முடியாமல் பலவீனமாய் சரிந்தார். எல்லாரும் ஓடி வந்து இளைஞனின் சாதனையையும் , வீரத்தையும் பாராட்டினார்கள் . *அவனோ நன்றிப் புன்னகையோடு தன் நண்பர்களின் முகத்தை ஏறிட்டான். * *பலருடைய வாழ்வில் , வந்துவிட்ட வியாதியைவிட , வந்துவிடுமோ என்று எண்ணி பயப்படுகிற வியாதியே பலரை கீழேதள்ளி வீழ்த்திவிடுகிறது*. *பலப்படுவோம் எண்ணங்களால், நம்பிக்கைகளால்! * உடல் அளவில் பலவீனப்பட்டாலும் மனதளவில் மிருகபலத்தோடு இருப்போம். *பிறரின் வார்த்தைகளால்* *பயப்படவும் வேண்டாம்* *பலவீனப்படவேண்டாம்* *கொரான வந்து விடும்* *நமது வாழ்வு முடிந்து விடும் என்ற எண்ணமே நம்மை கொன்று விடும்*. அந்த கெட்ட எண்ணங்களை தூக்கி வீசிவிட்டு நமது எதிர்கால திட்டங்கள் நோக்கி பயணம் செய்வோம்..

I like my quiet moments these days—the calmness it brings to my heart and soul. It's the kind of silence that actually builds some walls within my head—keeping my guard up—and not letting any distraction to enter my mind while it is busy rearranging things within. My appreciation to this space of mine grows deeper, I'm loving my own company; it doesn't make me feel lonely anymore, and I don't seek for a way out from my own body. 'Though I am on my own, I feel at home. —Ren Ednalig

THE HILL WE CLIMB...by Amanda Gorman

When day comes, we ask ourselves where can we find light in this never-ending shade? The loss we carry, a sea we must wade. We've braved the belly of the beast. We've learned that quiet isn't always peace, and the norms and notions of what "just" is isn't always justice. And yet, the dawn is ours before we knew it. Somehow, we do it. Somehow, we've weathered and witnessed a nation that isn't broken, but simply unfinished. We, the successors of a country and a time where a skinny Black girl descended from slaves and raised by a single mother can dream of becoming president, only to find herself reciting for one. And yes, we are far from polished, far from pristine, but that doesn't mean we are striving to form a union that is perfect.

We are striving to forge our union with purpose. To compose a country committed to all cultures, colors, characters, and conditions of man. And so we lift our gazes not to what stands between us, but what stands before us. We close the divide because we know, to put our future first, we must first put our differences aside. We lay down our arms so we can reach out our arms to one another. We seek harm to none and harmony for all. Let the globe, if nothing else, say this is true:

That even as we grieved, we grew.

That even as we hurt, we hoped.

That even as we tired, we tried.

That we'll forever be tied together, victorious.

Not because we will never again know defeat, but because we will never again sow division. Scripture tells us to envision that everyone shall sit under their own vine and fig tree and no one shall make them afraid. If we're to live up to our own time, then victory won't lie in the blade, but in all the bridges we've made.

That is the promise to glade, the hill we climb, if only we dare. It's because being American is more than a pride we inherit. It's the past we step into and how we repair it. We've seen a force that would shatter our nation rather than share it. Would destroy our country if it meant delaying democracy. This effort very nearly succeeded.

But while democracy can be periodically delayed, it can never be permanently defeated. In this truth, in this faith, we trust, for while we have our eyes on the future, history has its eyes on us. This is the era of just redemption.

We feared it at its inception. We did not feel prepared to be the heirs of such a terrifying hour, but within it, we found the power to author a new chapter, to offer hope and laughter to ourselves. So, while once we asked, 'How could we possibly prevail over catastrophe?' now we assert, 'How could catastrophe possibly prevail over us?'

We will not march back to what was, but move to what shall be:

A country that is bruised but whole, benevolent but bold, fierce and free. We will not be turned around or interrupted by intimidation because we know our inaction and inertia will be the inheritance of the next generation. Our blunders become their burdens. But one thing is certain: If we merge mercy with might, and might with right, then love becomes our legacy and change, our children's birthright. So let us leave behind a country better than the one we were left. With every breath from my bronze-pounded chest, we will raise this wounded world into a wondrous one.

We will rise from the golden hills of the west.

We will rise from the wind-swept north-east where our forefathers first realized revolution.

We will rise from the lake-rimmed cities of the midwestern states.

We will rise from the sunbaked south. We will rebuild, reconcile, and recover.

In every known nook of our nation, in every corner called our country, our people, diverse and beautiful, will emerge, battered and beautiful. When day comes, we step out of the shade, aflame and unafraid. The new dawn blooms as we free it. For there is always light, if only we're brave enough to see it. If only we're brave enough to be it. ♡

For all your medical drug needs

www.valuepluspharmacy.ca

Two locations to serve you better.

Tel: 416-754-1400 Fax: 416-754-9400 Tel: 416-754-4442 Fax: 416-754-4411

2677 Kennedy Road, Unit 8
Scarborough, ON M1T 3H8

5215 Finch Ave. E. Unit 211
Scarborough, ON M1S 0C2

Please CALL, FAX or EMAIL for **free pickup and delivery**

sendrx@valuepluspharmacy.ca

"Mother"

is not just a word
It's an emotion whose Love
and care never end,
The only thing I wanna say to her.
"Mom, I Love you
and no matter what you will
ALWAYS be my best friend"

QUM

ஒரு பெண் தனது தாயைப் பற்றி எழுதியது

என் வீட்டு அழகி. ப்ளீஸ் என்று ஒத்த வார்த்தை சொன்னாலே உருகி கரைந்து விடுவார் என் அப்பா.. ஆனால் அம்மா அப்படி இல்லை.. இரும்பு மனுஷி. ஒரு காரியத்தை அவரிடம் சாதித்துக் கொள்வது லேசுப்பட்ட விஷயம் இல்லை.. மண்டியிட வேண்டும், கெஞ்ச வேண்டும், மிஞ்ச வேண்டும், அப்பா வரும் வரை தூங்காமல் காத்திருந்து புகார் சொல்ல வேண்டும்.. எதுக்குமே மசிய மாட்டார்!! கோபம் தலைக்கேறி அழுது புலம்புவதைத் தவிர நான் வேறு என்ன செய்ய முடியும்? கடைசியில் தான் தெரியும் நான் விரும்பியது 10 பைசாவுக்கு பிரயோஜனம் இல்லாத ஒன்றாக இருந்திருக்கும்.. இப்படி அம்மாவின் பல கண்டிப்புக்களும், திட்டிக்களும் என்னை மீட்கவே செய்தது பிரமிப்பின் நீளம்!! வசவுகள் எல்லாமே எனக்குத் தடுப்பு வேலிகளாகவே இருந்திருக்கிறது.. இறுதியில் தோற்றுப் போனது ஒன்றுக்கும் உதவாத என்

பிடிவாதமாகத் தான் இருந்திருக்கிறது!!

கிச்சனில் அம்மா வியர்க்க விறுவிறுக்க எங்களுக்காக சுயமரியாதையை தொலைத்து நின்றிருந்த தருணங்கள் ஏராளம்.. துணி காயப் போடு, பீரோவை அடுக்கி வை.. மதியானத்தில் தூங்காதே.. எப்பப் பாரு என்ன டிவி? புக எடுத்துப் படி... வீட்டு வேலை செய், கல்யாணம் பண்ணிப் போற இடத்துல என்ன நினைப்பாங்க, சரியா வளர்க்கலேன்னு என்னைத் திட்ட மாட்டாங்களா" என்று நை.. நை.. புகைச்சல் காதில் விழும் போதெல்லாம் உச்சத்தின் எரிச்சலுக்கு என்னை இட்டுச் சென்றது.. இன்று சாம்பார் சூப்பர், வத்தக்குழம்பு சூப்பர் என்று அடுத்தவர் என்னைப் பாராட்டும் போது தான் அந்தக் குடைச்சலின் பெருமை துளிர்ந்து எட்டி எட்டிப் பார்த்தது! மெல்ல என் மரமண்டைக்கு விஷயம் ஏற ஆரம்பித்தது.. இதிலும் நான் தான் தோற்றுப் போனேன். இருந்தாலும் இந்த அம்மாவுக்கு இவ்வளவு கல்நெஞ்சம் இருக்கக் கூடாது.. அப்போது தான் நூடுல்ஸ் வந்த புதிது.. அதன் மீது அப்படி ஒரு பிரியம் வந்து விட்டது.. ஒருநாள் அதை வாங்கி சாப்பிட 5 ரூபாய் கேட்டால் கூட என் அம்மா கறார் தான்.. தர முடியாது என்ற ஒற்றை வார்த்தையை அழுத்தமாக சொல்லி விட்டார்.. உங்க சமையல் வெறுப்பா இருக்கும்மா, நூடுல்ஸ் தான் வேணும் என்று அழுதாலும் ஒரு பதிலும் அங்கு வரவே வராது..

5 ரூபாய் தராத அம்மா எல்லாம் ஒரு அம்மாவா? என்று நொந்து போய் அழுதடியே அன்று தூங்கி விட்டேன். மறுநாள் காலை தூங்கி எழுந்தால், வீட்டுக்கு வந்த பாத்திர வியாபாரியுடன் அம்மா பேசிக் கொண்டிருந்தார். அந்த வியாபாரி கையிலும், சுற்றிலும் புதுப்புது பாத்திரங்கள் கண்ணைக் கூசின. ஆமா.. எல்லா பாத்திரத்திலயும் என் பொண்ணு பேர் பெரிசா பொறிச்சிடுங்க.. செலவு பத்தியெல்லாம் கவலைப்படாதீங்க என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.. இன்று வரை ஒரு டம்ளரில் தண்ணீர் எடுத்துக் குடித்தாலும் அதில் உள்ள என் பெயர் என்னைக்குத்திக் காட்டி கொண்டே இருக்கிறது. ஏனோ தெரியவில்லை, இப்போது வரை நூடுல்ஸ் சாப்பிடும் எண்ணமும் எனக்கு வரவே இல்லை. இந்த விஷயத்திலும் நான் தான் தோற்றுப் போனேன்!! ஓயாத குடைச்சல், எப்பவுமே திட்டு, எப்பவுமே ஒரு அட்வைஸ், எதுக்கெடுத்தாலும் ஒரு பிளாஷ்பேக், அம்மா எப்பவுமே இப்படித் தானோ என்ற நினைப்பு இளம்வயதில் வந்தபடியே இருந்தது. நான் பிரசவ வார்டில் இருந்தபோது, அம்மா என்று எத்தனை முறை கூப்பிட்டிருப்பேன் என்றே தெரியாது. குழந்தையைப் பெற்று கொண்டு வீடு வந்து சேர்ந்ததும் அவர் ஒரு நிமிடம் சும்மா இல்லையே.. இதைச் சாப்பிடு அதைச் சாப்பிடாதே இதைக் குடி இப்படித் திரும்பு அப்படிப் படு, குழந்தையை இப்படி பிடிச்சுத் தூக்கு என்று சொல்லிக் கொண்டே இருந்தார். அவ்வளவு காலம் இல்லாமல், அம்மாவின் வயிற்றில் தழும்புகள், வடுக்களை அப்போது தான் பார்த்தேன்.. பிரசவ போரில் நான் தந்த பரிசு போலும்.. நடுமண்டையில் சுரீரென்று எனக்கு உரைத்தது.. அம்மா எப்பவும் போலவே தான் இருக்கிறார்.. நான் தான் ஒவ்வொன்றிற்கும் எரிச்சல், குடைச்சல், என டிசைன் டிசைனாக பெயர் வைத்துக் கொண்டு இருந்திருக்கிறேன் என்று!! இப்போதும் நான் தான் தோற்றேன்!

என் மகள் குட்டி தேவதை போலவே இருப்பாள் என்று கற்பனை செய்து கொண்டு, தையல் மிஷினில் கைத்தறித் துணியில் பாவாடை தைத்து உடுத்தி அழகு பார்க்கும் போது கூட, எனக்குக் கண்ணில் பட்டது என்னவோ அதில் தொங்கிக் கொண்டும், ஒட்டிக் கொண்டும் இருந்த கலர் கலர் நூல்கள் தான்.. "இந்த டிரஸ் நல்லா இல்லைம்மா, நூல் நூலா தொங்குது.. இதைப் பார்த்தா என் பிரண்ட்ஸ் கிண்டல் செய்வாங்கன்னு" தைத்த 2 நிமிசத்துலயே கழற்றி முகத்தில் எறிந்த நிகழ்வின் காலம் உருண்டாலும் இன்னமும் வலித்துக் கொண்டே இருக்கிறது.

"இவ்ளோ பெரிய பெண்ணாகியும் இன்னும் ரிப்பன் வைத்து சடை பின்னிக்க தெரியலயா, என்ற அம்மா திட்டிய அதே வார்த்தைகளை இன்று என் மகளிடம் என்னையும் அறியாமல் சொல்வது வியப்பாக உள்ளது! எவ்வளவு பெரிய தீர்க்கதரிசி என் அம்மா!! இந்த விஷயத்திலும் நான் தான் தோற்று நிற்கிறேன். ஏனோ தெரியவில்லை.. என்னைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் ஓயாமல் சொல்லும் பொய் ஏன் இப்படி இளைச்சிட்டே, ஏன் இப்படிக் கறுத்து போயிட்டே என்பது தான்.. தட்டில் சட்னி மீதமிருக்குது பாரு, அதுக்காக இன்னும் ஒரே ஒரு தோசை என்று சாக்கு சொல்லி கூடச்சுட கூட்டுப் போடும் அலாதியே இன்றும் தனி அழகு தான்.. சாப்பிட்டு முடித்த பிறகு தான் தெரியும் சட்னியை முன்சூட்டியே தட்டில் அதிகமாக ஏன் வைத்தார் என்று? அந்த அன்பின் சூட்சுமம் கூடத் தெரியாமல் அப்போதும் நான் தான் தோற்று நிற்பேன்!! எத்தனை விஷயத்தில் தான் நான் இப்படித் தோற்றுக் கொண்டே இருப்பேனோ தெரியாது.. இந்தத் தொடர் தோல்வி எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது.. காரணம், என் அம்மா சளைக்காமல் வெற்றி பெற்றுக் கொண்டே இருப்பதால்!! உலகின்

தலைசிறந்த முதல் தியாகி அம்மா மட்டுமே சொக்கிப் போகும் முதல் உலக அழகிகளும் இவர்களே!! உலகின் மிகப் பெரிய பொருளாதார மேதையுமே அம்மா மட்டுமே!!

எத்தனை இடர்பாடுகள், எத்தனை துயரங்கள், எத்தனை வலிகள் வந்தால் என்ன? உலக உருண்டையில் கலந்து விட்ட இந்தத் தாய்மையானது அனைத்தையும் புரட்டிப் போட்டுக் கொண்டு மேலே சென்று கொண்டே இருக்கும்!! எல்லா அம்மாக்களுக்கும் சமர்ப்பணம்!!

You never really know the true impact you have on those around you.

You never know how much someone needed that smile you gave them.

You never know how much your kindness turned someone's entire life around.

You never know how much someone needed that long hug or deep talk.

So don't wait to be kind. Don't wait for someone else to be kind first.

Don't wait for better circumstances or for someone to change.

JUST BE KIND, BECAUSE YOU NEVER KNOW HOW MUCH SOMEONE NEEDS IT.

~ Nikki Banas

உறுப்புகளே மூலதனம்!

ரஷ்ய அறிஞர் டால்ஸ்டாயிடம் ஒரு இளைஞன் வந்து 'ஐயா! எனக்கு உழைத்து வாழ ஆசைதான். ஆனால், மூலதனம் என்று எதுவும் இல்லை. நீங்கள் ஓரளவு பணம் கொடுத்தால் உபயோகமாக இருக்கும் என்றான். அதற்கு டால்ஸ்டாய் 'நூறு ரூபிள் தருகிறேன். அதற்கு ஈடாக நீ உன் விரல் ஒன்றைத் தரவேண்டும்' என்றார். 'விரலையா?' என்று விதிர்விதிர்ந்த, அவனிடம் மீண்டும் அறிஞர் 'ஆயிரம் ரூபிள் தருகிறேன். உன் காலைத் தந்து விடு' என்றார். இளைஞனுக்குத் தலை சுற்றியது. தொடர்ந்து டால்ஸ்டாய் 'பத்தாயிரம் ரூபிளே தருகிறேன். இரு கண்களில் ஒன்றைத் தந்து விடுகிறாயா?' என்றார். ஆளைவிட்டால் போதும். இவரை அண்டியதே ஆபத்து என்று எண்ணிய இளைஞன் புறப்படத் தயார் ஆனதும் புன்னகை புத்தார் டால்ஸ்டாய். 'சகோதரனே! உன்னிடம் விலை மதிக்க முடியாத உறுப்புகள் இருக்கின்றன. அதுவே மூலதனம் அதைப் பயன்படுத்தி வாழ்க்கையை நடத்து. கல்லோடும் மண்ணோடும் பிறந்த ஆதிவாசிகளான நம் முன்னோர்கள் எந்த மூலதனத்தை வைத்து கண்ணெதிரே நாம் காணும் இந்த சிறந்த உலகத்தைச் சிருஷ்டித்தார்கள்?' என்றார்.

*****

ச. சந்திரன் இளவரன் 'வாழ்வாங்கு வாழலாம் வய' - உதிர்த்துரை

குட்டிகதை தவறவிடாதிங்க படித்ததில் பிடித்தது...

இந்த மாசம் தாத்தா நம்ம வீட்டுக்கு வரலையாப்பா? ஆசையோடு கேட்டான் மகன் அமுதன்...அப்பா அழைக்கப் போகாட்டாலும் உங்க பெரியப்பா தாத்தாவை இங்கே கொண்டு வந்து விட்டுவாருடா. கவலைப்படாதே! குதர்க்கமாய்ப் பதில் சொன்னாள் உஷா, என் மனைவி...அப்போது என் அலைபேசி மணி ஒலித்தது. "எடுங்க உங்க அண்ணனாய்த்தான் இருக்கும்! உஷாவின் யுகம் சரிதான். அண்ணன்தான் அழைத்தார்...வணக்கம்ண்ணே, கோபுதான் பேசறேன்... சொல்லுங்க" என்றேன். "என்னடா, அப்பாவை அழைச்சிட்டுப் போகலையா?" அண்ணன் கேட்டார். அவரைச் சொல்லியும் குற்றமில்லை. அண்ணி தொந்தரவு செய்திருப்பாள்...கொஞ்சம் வேலையாப் போய்டுச்சின்னே... இன்னும் ஒரு மணி நேரத்துல வந்திடுறேன் இணைப்பை துண்டித்தேன். புறப்பட ஆயத்தமானேன்...அப்பா, எனக்கொரு சந்தேகம்' என்றான் அமுதன். "என்னடா சந்தேகம்?" "தாத்தாவுக்கு நீ, பெரியப்பான்னு ரெண்டு பிள்ளைங்கள்...தாத்தாவை மாறி மாறி வச்சுக்கிறீங்க... உனக்கு நான் ஒரே பிள்ளை உனக்கு வயசாய்ட்டா ஒரு மாசம் நான் வச்சுக்குவேன்... அடுத்த மாசம் நீ எங்கே போவே...?" என்னை யாரோ பிடரியில் ஒங்கி அறைந்ததுபோல உணர்ந்தேன்...!

வாழ்க ஒன்றாரியோ முக்தமிழர் மன்றம்!

சகுந்தலா கணேஷ்

அங்கத்தவர் இலக்கம் 1957

1963-லிங்கன் சதுக்கம்...ஒரு உரை..ஒட்டுமொத்த நீக்ரோக்களின் ரத்தத்தில் உத்வேகத்தையும், நம்பிக்கையையும் எதிர்கால லட்சியத்தையும் பாச்சியது. தங்கள் உரிமைக்காக அறவழியில் போராட தூண்டியது. தங்கள் விடுதலைக்காக கனவு காண சொன்னது. அமெரிக்காவில் நடந்த இன போராட்டத்தின் முடிவை தொடங்கி வைத்ததில்.. அவ்வரைக்கும் அதை பேசிய அம்மனிதனுக்கும் மிகப்பெரிய பங்குண்டு. தனது உயிருக்கு ஆபத்து என்று தெரிந்தும்.. தேடிச்சென்று தனது போராட்டத்தில் வெற்றி கொண்ட வரலாற்று சிறப்பு மிக்க மனிதன் மார்டின் லூதர்கிங் . ஆபிரகாம் லிங்கனுக்கு பிறகு அடிமைகளை இருந்த கருப்பர் இனத்தவரின் விடிவெள்ளியாய், நம்பிக்கை நாயகனாய் திகழ்ந்தவர் மார்டின் லூதர்கிங் ஜனவரி 15, 1929-ஏப்ரல் 4, 1968 . அவரிடம் இருந்து வெளிப்பட்டவை எல்லாம் வெறும் சொற்கள் அல்ல. அவை பிரம்மாஸ்தரத்தை ஏவும் வில்கள். உரையும் குளிரில் ரத்ததை கொதிக்க வைக்கும் தீப்பிழம்புகள் அவை. அமைதியை மட்டுமே வலியுறித்தியவை. இன்றும் உலக வரலாற்றின் தலைசிறந்த பேச்சுகளில் அவர் பேசிய 'ஐ ஹேவ் எ டிரீம்' .. எனக்கொரு கனவுண்டு .. உரை தலையாயதாக கருதுப்படுகிறது.

கருப்பு அமெரிக்கனையையும் தனது சுதந்திரத்திற்காக போராட வைத்த அவ்வரையின் சாராம்சம் இங்கே... 100-ஆண்டுகள் ஆன பின்னும் நீக்ரோக்கள் இங்கு அடிமையாகவே உள்ளோம். நியாயம் என்னும் கஜானா இங்கு காலியாக இருக்கிறது. நமக்கு இங்கு சமத்துவம் கிடைக்காமல் ஓயப்போவதுமில்லை அமைதியடைய போவதுமில்லை. இந்த போராட்டம் தீவிரவாதமாக மாறப் போவதில்லை. இந்த போராட்டம் வெறும் தொடக்கம் தான். நீக்ரோக்களுக்கு எதிரான வன்முறைகள் அடங்கும் வரை, போராடி சளைத்த நமது தேகம் ஓய்வெடுக்க நகரத்தின் ஹோட்டல்களில் இடம் கிடைக்கும் வரை, மிசிசிப்பியின் மூளையில் இருக்கும் ஒரு நீக்ரோவிற்கு ஒட்டுப்போடும் உரிமை கிடைக்கும் வரை நாம் திருப்தி அடையப்போவதில்லை" என்றார் மார்டின். அவருடைய பேச்சின் ஒவ்வொரு வரிக்கும் இடையே எழுந்த கரகோஷமும் ஆரவாரமும் அந்த வார்த்தைகளின் பலத்தை எடுத்துக்காட்டின. இவரது பேச்சு கருப்பர்களை மட்டுமல்ல, ஆயிரக்கணக்கான வெள்ளையர்களை ஈர்த்தது. அவர்களும், நீக்ரோக்களின் வாழ்வு ஆதாரத்திற்காக போராட முன் வந்தனர். அதுதான் மார்டின் பேச்சின் ஜாலம். இதுதான் அவ்வரையின் சிறப்பான அத்தியாயம். தான் கானும் கனவுகளாக, மார்டின் பேச அங்கு கூடியிருந்த ஒவ்வொரு நீக்ரோவின் கண்களிலும் ஆனந்த கண்ணீர் பெருக்கெடுத்தது.

ஒருநாள் ஜார்ஜியாவில் முன்னாள் அடிமைகளும், அவர்களை அடிமைப்படுத்தியவர்களும் ஒன்றாக அமர்ந்து உணவு உண்பார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்குள்ளது. எனது நான்கு குழந்தைகளும் நிறத்தால் வேறுபாடு காட்டாத ஒரு நாட்டில் வாழ்வார்கள் என்ற கனவு எனக்குள்ளது. ஆம். எனக்கொரு கனவுண்டு. ஒருநாள் பள்ளத்தாக்குகள் மேன்மையடையும். மலைச்சிகரங்கள் உயரம் தாழும். சமத்துவம் நிச்சயம் தலைத்தோங்கும், என்று அவர் சொல்லி முடிக்கையில் அத்தனை நீக்ரோக்களின் மனதிலும் அசைக்க முடியாத ஒரு கனவு நாயகனாக மாறிப்போனார் மார்டின் லூதர்கிங். அவரது மனம் ஒவ்வொரு நாளும், ஒவ்வொரு நிமிடமும் நீக்ரோக்களின் உரிமைக்காவவே துடித்தது. 1968-ல் அவர் சுடப்பட்டபோது, அவருக்கு மருத்துவம் பார்த்த மருத்துவர்கள், அவருக்கு வயது 39 தான் என்றாலும், இதயம் ஒரு 60 வயதுடையவரை போன்றதாகவே இருந்தது" என்று கூறினர். சுமார் 18 வருடங்கள் கருப்பர்களின் விடுதலை., உரிமைகளுக்காகவும் போராடிக்கொண்டே இருந்ததால் தான் அவரது இதயம் பலவீனமடைந்தது. தான் கடைசியாக மிசிசிப்பியில் உரையாற்ற வருகையில், அவருக்கு கொலைமிரிட்டல் இருந்தது. ஆனாலும் அதை பொருட்படுத்தாமல் அங்கு பங்கேற்றார். வெள்ளைக்கார சகோதரர்களால் எனக்கு என்ன வந்து விடப்போகிறது. கடவுளின் ஆனைக்கினங்க என் பயணம் தொடரும். நான் மலையின் உச்சியை நோக்கி பயணிக்கிறேன்.

எதற்கும் பயப்படவில்லை. நடப்பது நடக்கும்" என்று தைரியமாக கூட்டத்தில் பங்கேற்று உரையாற்றினார் மார்டின். ஆனால் அதுவே அவரது கடைசி உரையானது தான் பெரும் சோகம். அவர் வெரும் பேச்சாளர் மட்டுமல்ல. மாபெரும் செயல்வீரர். நீக்ரோக்களின் உரிமைக்காகவே மூச்சையும் விட்டவர். கருப்பர்களின் மனதில் மட்டுமல்ல, அமெரிக்காவின் வரலாற்றிலும் இவரது பெயர் அழிக்க முடியாத ஒன்று. அமைதிக்கான நோபல் பரிசை இம்மனிதன் வென்றது வெற்றியல்ல. அவர் கண்ட கனவைப்போல் ... அந்நாடு இன்றொரு கருப்பர் இனத்தை சார்ந்தவரால் ஆளப்படும் மாற்றத்தை சந்தித்திருக்கிறதே, அதுதான் மார்டின் லூதர் கிங்கின் போராட்டத்திற்கு கிடைத்த மாபெரும் வெற்றி.

- அடுத்தவர்களின் கற்பனைகளுக்கு பதில் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லை நம்மை பற்றி நமக்கு தெரியாததா அவர்களுக்கு தெரிந்து விடப்போகிறது
- ஓய்வில்லாமல் உழைப்பதால் தான் கடிகாரம் உயர்ந்த இடத்தை அடைந்தது நாமும் உயர் வேண்டும் என்று தன்னம்பிக்கை கொண்டு உழைத்தால் நிச்சயமாக உயரலாம்
- துன்பமும் தோல்விகளும் நாம் விரும்பாமலே நம்மைத்தேடி வந்ததைப்போல் நாம் விரும்பிய மகிழ்ச்சியும் ஓர்நாள் வந்தே சேரும்

A friend once asked me what thoughts were meandering within my mind for she knew all her life that I was struggling from a great agony caused by the battle between myself and I.

I told her that I wanted to be an angel. I wanted to have my own wings to fly and to feel the wind on my cheeks crossing the very sides of my face and turning it to red alike some ladies' lips. she, then, said to me, "you can't be an angel, dear, for you are already a human being." "And you do not need a pair of wings just to be an angel for me, you are already one of them." she smiled widely as she said these. but I knew, way back then, that she discerned what I was trying to say....

She just didn't want to show her dismay --that I wanted to take my own life through a gun, a blade or even a knife just to finally put an end to my suffering. When I told her about that thing concerning my desire to be an angel-being, she knew, way back then, that my yearning to fly was an understatement of my longing to die that I don't want to be here in the ground, whereas to be here no longer feel so safe and sound. she deeply comprehended that the ache beyond my soul was slowly consuming my all and I felt that she wanted to take part on all of the distress innards my heart. she was the dearest one to me--the only person who could profoundly understood the real me. but I wasn't able to know her better--I never noticed that her smiles hid the saddest truth about herself, that her loudest laughter's were precursors of her screams for help, I never saw her feet were tired escaping from the travails she had kept. one of her memories that I will never put on oblivion was her fondness of high places, for she wanted to see the whole world from the sky's point of view. if there was a chance to bring back the hands of the clock on that day she told me about it, I would hug her real tight and told her that everything will be alright--that eventually, our souls will heal, for it will. yes, it will heal, my dear.

She jumped off from a skyscraper head first. I saw her body drenched with her own blood, her face soaked with all the tears she concealed for all these years...her arms almost covered with scars and her neck left with a rope's marks. she was dealing from her own demons, yet she never told me. I wish I could go back to our good old days together. I wish I had told her the same thing that she said to me that she didn't need to have a pair of comeliest wings just to be an angel-being...for she was already one for me.

Ren Ednalig | you don't need wings to be an angel, dear

THINGS TO REMEMBER:

- ❖ We can never fully control what happens in our lives. The only control that we have is how we respond to what is happening. Responding wisely brings happiness.
- ❖ We do not learn from experience. We learn from reflecting on experience. (John Dewey)
- ❖ Listening is often the only thing needed to help someone.
- ❖ "You cannot go back and change the beginning, but you can start where you are and change the ending."
- ❖ Focus on the hurt and you will suffer. Focus on the lesson and you will grow.
- ❖ "The moon is a reminder that no matter what phase you are in, you are still whole."

Ceylon, Indian Groceries
Fresh Vegetables
Fresh Meat (Halal)
Fresh Sea Foods
and Gift Items

YOGAS
யோகாஸ்
Since 1989

Thava Yogarajah
Tel: (416) 267-0408
Fax: (416) 267-6864

733 Kennedy Rd
Scarborough, ON.
M1K 2C6

Nithiya
Matrimonial Services

சாதி மத பேதம் இன்றி அனைத்து தமிழ் சமூகத்தினருக்கும்
எமது திருமண சேவை வழங்கப்படும்.

தொடர்புகளுக்கு : அருந்ததி
Arunthathy - 416-289-6496

வீடு வாங்க விற்க நம்பிக்கையோடு அழையுங்கள்
புதிதாகக் கட்டும் வீடுகள் பலவற்றிற்கான பிரத்தியேக
விநியோக உரிமை வைத்துள்ள எம்மை அழையுங்கள்

RE/MAX
COMMUNITY
Realty Inc., Brokerage
Each Office Independently Owned and Operated
203-1265 Morningside Ave.
Toronto, ON M1B 3V9
www.preconstruction.info
647-945-8844

JUVAN MARIATHASAN
Sales Representative
juvan@preconstruction.info

SANGEETH QUINTUS
Sales Representative
qts@preconstruction.info

**Chapel
Ridge**
FUNERAL HOME &
CREMATION CENTRE

**Christeen
Seeveratnam**
(416) 258-6759

8911 Woodbine Avenue
Markham, Ontario L3R 5G1
Telephone: (905) 305-8508
Fax: (905) 305-8128
E-mail: christeenseeva@yahoo.ca
www.chapelridgefh.com

Life is very much like the ocean. It's not always calm. When big waves come smashing against you, people sometimes expect you to swim or even surf your way to survive. But you're only human, and keeping your head above water is enough.

Appreciate everything people do for you no matter how small it seems. You have no idea what they have to go through for that. And sometimes, it's all they have.

patrick magdayao

சாக்ரடீஸிடம் ஒரு மாணவன் வந்தான். "ஐயா, மாணவன் என்பவன் எப்படி இருக்க வேண்டும்?" என்று கேட்டான். அதற்கு சாக்ரடீஸ், "மாணவன் என்பவன், கொக்கைப்போல இருக்க வேண்டும். கோழியைப் போல இருக்க வேண்டும். உப்பைப் போல இருக்க வேண்டும். உன்னைப்போல இருக்க வேண்டும்" என்றார். மாணவனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. "கொஞ்சம் விளக்கமாகச் சொல்லுங்கள்" என்றான். கொக்கு, ஒற்றைக் காலில் நீண்டநேரம் பொறுமையாக நிற்கும். மீன்கள் வந்தவுடன் விரைந்து செயல்பட்டுப் பிடித்துவிடும். அதுபோல, ஒரு மாணவன் சரியான வாய்ப்புக் கிடைக்கும் போது அதைப் பயன்படுத்தி, அரிய செயல்களைச் செய்ய வேண்டும்" என்றார். "கோழியைப்போல இருக்க வேண்டும் என்றீர்களே அதற்கு என்ன அர்த்தம்?" என்று கேட்டான் மாணவன். "கோழி என்ன செய்யும்? குப்பையைக் கிளறும். ஆனால், அந்தக் குப்பைகளை விட்டுவிட்டு தனக்குத் தேவையான உணவை மட்டும் எடுத்துக்கொள்ளும். அதுபோல, மாணவர்கள் தாம் சந்திக்கும் தீமைகளைத் தூரம் தள்ளி, நன்மைகளை மட்டும் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்" என்றார் சாக்ரடீஸ். 'அடுத்தது, உப்பைப்போல இருக்க வேண்டும் என்றீர்களே...' "ஆமாம். உப்பை எந்த உணவோடு கலக்கினாலும், அது இருக்கிறது என்று கூற முடியும். ஆனால், கலக்கிய உணவில் உப்பு கண்ணுக்குத் தெரியாது. அதன் சுவையை மட்டுமே உணர முடியும். அதுபோல, மாணவர்கள் எந்தத் துறையில் இறங்கினாலும் அதில் சிறப்பான தனித்தன்மையை வெளிப்படுத்தி, தனது மறைவுக்குப் பின்னும் அதை இவர்தான் செய்தார் என்று கூறும்படி விளங்க வேண்டும்" என்றார். "எல்லாம் சரி, உன்னைப் போல இருக்க வேண்டும் என்றீர்களே... அதற்கு என்ன அர்த்தம்?" என்று கேட்டான். "மாணவன் என்பவன் தனக்குள் எழக்கூடிய சந்தேகங்களை, எந்தவிதத் தயக்கமும் இல்லாமல் ஆசிரியரிடம் கேட்டுத் தெளிவு பெற வேண்டும். அதற்காகத்தான் உன்னைப்போல இருக்க வேண்டும் எனச் சொன்னேன்" என்று புன்னகைத்தார் சாக்ரடீஸ். அந்த மாணவன் மகிழ்ச்சியுடன் அவரை வணங்கினான்.

